

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 704/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Ruská federácia, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v konaní vedenom pod ČVS: KRP-185/1-VYS-BA-2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej aj „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: KRP-185/1-VYS-BA-2025. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal vyšetrovateľovi konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že vyšetrovateľ začal 10. marca 2001 trestné stíhanie vo veci trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Vyšetrovateľ predmetné trestné stíhanie 16. augusta 2002 prerušil podľa § 173 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, keďže sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.

3. Vyšetrovateľ pokračoval 20. februára 2006 v zmysle § 228 ods. 5 Trestného poriadku v trestnom stíhaní, keďže sa zistili nové skutočnosti, ktoré mohli objasniť trestnú vec. Následne vyšetrovateľ uznesením z 23. júna 2008 vzniesol sťažovateľovi obvinenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Následne trestné stíhanie 29. septembra 2009 prerušil z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa. Vyšetrovateľ podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku pokračoval v trestnom stíhaní sťažovateľa z dôvodu pominutia dôvodov prerušenia trestného stíhania.
4. Okresný súd Bratislava I vydal na sťažovateľa európsky zatýkací príkaz (sp. zn. 0Tp 77/2009).
5. Dňa 30. novembra 2016 vyšetrovateľ prerušil trestné stíhanie z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa.
6. Sťažovateľ bol 25. januára 2017 zadržaný v Španielsku a vyšetrovateľ pokračoval v trestnom stíhaní.
7. Okresný súd Bratislava II na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave vydal príkaz na zatknutie sťažovateľa a súčasne i európsky vyšetrovací rozkaz.
8. Sťažovateľ bol 27. januára 2018 vzatý do väzby. Počas trvania väzby bolo vykonaných viacero procesných úkonov, pričom 21. novembra 2018 bol sťažovateľ z väzby prepustený na slobodu. Sťažovateľovi bol stanovený dohľad probačného a mediačného úradníka a peňažná záruka vo výške 5 000 eur.
9. Keďže sa vyšetrovateľovi nepodarilo zabezpečiť výsluch svedkov, uznesením z 13. júla 2020 prerušil trestné stíhanie sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú odôvodnil podaním z 27. júla 2020. Prokurátor sťažnosť uznesením zo 17. februára 2021 ako nedôvodnú zamietol.
10. Po dobu troch rokov sťažovateľ neregistroval žiadny posun v konaní, preto podal 25. apríla 2023 návrh na zrušenie dohľadu probačného a mediačného úradníka, pričom žiadal aj o vrátenie zloženej peňažnej záruky vo výške 5 000 eur. Konajúci súd uznesením zo 17. apríla 2024 zrušil peňažnú záruku, keďže pominuli dôvody, pre ktoré došlo k prijatiu peňažnej záruky, ale nenariadil termín vo veci rozhodovania o návrhu na zrušenie obmedzení a povinností. Sťažovateľ opätovne podal 9. apríla 2025 návrh na zrušenie probačného dohľadu. Prokurátor v prípise z 24. apríla 2025 oznámil, že žiadosť na zrušenie obmedzení a povinností posúdi po preštudovaní celého vyšetrovacieho spisu.
11. Dňa 9. júna 2025 bola vec postúpená z pôvodného „úradu boja proti organizovanej kriminalite“ Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave. Predmetné konanie je vedené pod ČVS: KRP-185/1-VYS-BA-2025.
12. Prokurátor žiadal pokynom o pokračovanie v trestnom stíhaní, preto vyšetrovateľ uznesením z 19. júna 2025 rozhodol o pokračovaní v trestnom stíhaní, keďže pominuli dôvody na jeho prerušenie.
13. Prokurátor v prípise z 25. júna 2025 oznámil, že nevyhovel žiadosti o zrušenie obmedzení a povinností sťažovateľa a žiadosť postúpil na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie. Mestský súd Bratislava I nariadil termín výsluchu v uvedenej veci na 10. november 2025.
14. Po rozhodnutí o pokračovaní v trestnom stíhaní sťažovateľ neviduje žiaden posun vo veci, a to ani po záväznom pokyne prokurátora, a to trestné stíhanie proti nemu trvá viac ako 17 rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že vyšetrovateľ v predmetnej trestnej veci nepostupuje efektívne. Po pokračovaní v trestnom stíhaní nedošlo k žiadnemu posunu vo veci, pričom vyšetrovanie nie je ukončené ani po vyše 17 rokoch. Týmto postupom vyšetrovateľ nepochybne porušil označené práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

16. Trestnú vec sťažovateľa nemožno podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) považovať za právne a fakticky zložitú. Napriek tomu, že pri vznesení obvinenia sa vyžadovala právna pomoc Národnej ústredne SIRENE so sídlom v Bratislave, ako aj so sídlom v Španielsku, išlo v tomto prípade o jedného obvineného (sťažovateľa). ESLP pritom vo svojej judikatúre zložitost' prípadu odôvodňuje napríklad väčším počtom obvinených s nadnárodným rozmerom, prípadne ak sa konanie týka rozsiahlych podvodov týkajúcich sa zložitých transakcií, prípadne ak ide o konania, v ktorých sa vyžadujú značné účtovné, finančné či iné odborné znalosti (Neumeister proti Rakúsku, C. P. a iní proti Francúzsku). Hoci by sa trestná vec sťažovateľa považovala za zložitú, nezakladá to dôvod nečinnosti na takú dlhú dobu ako v prípade sťažovateľa (Adiletta a iní proti Taliansku).

17. Doterajšiu dĺžku trestného stíhania nemožno pripísať sťažovateľovi, ktorý si riadne a včas uplatňoval svoje procesné práva a povinnosti. U sťažovateľa nemožno vnímať správanie vedúce k oddiaľovaniu konania. Aj Mestský súd Bratislava I vo svojom uznesení uviedol, že sťažovateľ nekonal s úmyslom vyhybať sa výkonu probácie s úradníkom.

18. K postupu vyšetrovateľa je potrebné zohľadniť, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie v roku 2008, pričom od tejto doby bolo trestné stíhanie viackrát prerušené. Posledným úkonom, ktorý sťažovateľ eviduje, je uznesenie vyšetrovateľa z 13. júla 2020 o prerušení trestného stíhania pre neprítomnosť svedkov. Dňa 19. júna 2025 vyšetrovateľ uznesením pokračoval v trestnom stíhaní, a to na základe pokynu prokurátora. Od tohto momentu však sťažovateľ neregistruje žiadne procesné úkony smerujúce napr. k vykonaniu výsluchu svedkov a pod. Od pokračovania v trestnom stíhaní ubehli už viac ako štyri mesiace a dosiaľ sťažovateľ neregistruje žiadny posun vo veci.

19. Sťažovateľ uvádza: *„Sťažovateľ si je vedomý princípov vyplývajúcich z prerušenia trestného stíhania, preto túto dobu nečinnosti OČTK nenamieta, namieta však dobu, ktorá trvá po rozhodnutí o pokračovaní v trestnom stíhaní sťažovateľa.“* Sťažovateľ žije v stave dlhodobej právnej neistoty, pričom bez vykonania ďalších procesných úkonov jeho trestnú vec nemožno skončiť.

20. V trestnej veci je relevantná nečinnosť vyšetrovateľa, od ktorého závisí trvanie trestného stíhania. S takouto nečinnosťou sú spojené pocity frustrácie, neistoty a nedôvery vo fungovaní právneho systému. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä intenzitu a rozsah porušenia práv sťažovateľa, predmet napadnutého konania a jeho význam pre sťažovateľa, je relevantné aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V prípade nezaplatenia sumy finančného zadosťučinenia v zákonnej lehote sťažovateľ žiada o zvýšené zadosťučinenie vo výške 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplatenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na odstránenie vady ústavnej sťažnosti spočívajúcej v nepredložení kvalifikovaného splnomocnenia v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Právny zástupca na výzvu ústavného súdu predložil 18. novembra 2025 požadované plnomocenstvo.

22. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

23. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

24. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

25. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu (v tomto prípade vyšetrovateľa) nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

26. Ústavný súd posudzoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní od 23. júna 2008, t. j. od vznesenia obvinenia sťažovateľovi. Ústavný súd už stabilne judikuje, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni od okamihu vznesenia obvinenia konkrétnej osobe, keď sa dotknutá osoba stáva procesnou stranou v konaní buď ako obvinený, alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, III. ÚS 77/09, III. ÚS 363/2018). Aj z konštantnej judikatúry ESLP taktiež vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff proti Spolkovej republike Nemecko z 27. 6. 1968, séria A, č. 7, bod 19).

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že nenamieta nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní v čase prerušenia trestného stíhania. Vychádzajúc z vymedzenia napadnutého konania sťažovateľom v ústavnej sťažnosti a taktiež z vymedzenia napadnutého konania, ktoré vyplýva z uznesenia vyšetrovateľa z 19. júna 2025 o pokračovaní v trestnom stíhaní, ktoré sťažovateľ priložil k ústavnej sťažnosti, trestné stíhanie sťažovateľa bolo prerušené v období od 29. septembra 2009 do 17. augusta 2016 (t. j. obdobie takmer 7 rokov), následne v období od 30. novembra 2016 do 27. januára 2017 (t. j. obdobie 2 mesiacov) a v období od 13. júla 2020 do 19. júna 2025 (t. j. obdobie takmer 5 rokov). Tieto obdobia teda ústavný súd neposudzoval, rešpektujúc postoj sťažovateľa.

28. Uvedený prístup je pritom aj primerane v súlade s judikatúrou ESĽP, ktorý odpočítava čas, keď je obvinený mimo dosahu orgánov činných v trestnom konaní, prípadne na úteku (porovnaj napr. Girolami proti Taliansku z 19. 2. 1991, bod 13, Bunkate proti Holandsku z 26. 5. 1993, bod 21, Smirnova proti Rusku z 24. 7. 2003, bod 84).

29. Vychádzajúc z uvedeného, od vznesenia obvinenia 23. júna 2008 uplynulo 17 rokov a 5 mesiacov. Celková doba prerušenia trestného stíhania bola 12 rokov a 2 mesiace. Úlohou ústavného súdu je teda preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní v celkovom časovom rozsahu 5 rokov a 3 mesiacov. Konkrétne ide o obdobie (i) od 23. júna 2008 do 29. septembra 2009 (1 rok a 3 mesiace), (ii) od 18. augusta 2016 do 29. novembra 2016 (3,5 mesiaca), (iii) od 27. januára 2017 do 12. júla 2020 (3 roky a 5 mesiacov) a (iv) od 19. júna 2025 do predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti (5,5 mesiaca).

30. Vychádzajúc z prehľadu týkajúceho sa predmetnej trestnej veci v uznesení o pokračovaní v trestnom stíhaní z 19. júna 2025, sa vyšetrovaný skutok právne kvalifikovaný ako vražda mal stať 10. marca 2001 s tým, že sťažovateľ ako podozrivý zo spáchania predmetného skutku mal opustiť územie Slovenskej republiky deň po vražde. Na základe výsluchu svedkyne „[REDAKOVANÉ]“ bola spoznaná osoba sťažovateľa ako podozrivého. V posudzovanom časovom období (i) bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie a 4. februára 2009 Okresný súd Bratislava I vydal príkaz na zatknutie sťažovateľa. Následne bolo trestné stíhanie prerušené 29. septembra 2009. K ďalšiemu pokračovaniu trestného stíhania (posudzované obdobie ii) viedla informácia z Národnej ústredne SIRENE doručená 17. augusta 2016, podľa ktorej bol sťažovateľ 14. augusta 2016 kontrolovaný na medzinárodnom letisku v Prahe s tým, že sa má do 21. augusta 2016 zdržiavať v Hoteli Opera v Prahe a potom má odcestovať do Ruska. Trestné stíhanie bolo opäť začaté na účely vydania európskeho zatýkacieho rozkazu. Následne bolo trestné stíhanie 30. novembra 2016 prerušené pre neprítomnosť sťažovateľa. Od Národnej ústredne SIRENE bola 26. januára 2017 doručená informácia, že sťažovateľ bol 25. januára 2017 zadržaný v Španielsku v meste Pineda de Mar. Na tomto základe sa 27. januára 2017 pokračovalo v trestnom stíhaní. V najdlhšie súvisle posudzovanom období (iii) Okresný súd Bratislava II z dôvodu zmeny vecnej a miestnej príslušnosti vydal 13. septembra 2017 na základe návrhu prokurátora príkaz na zatknutie sťažovateľa. Uznesením z 27. januára 2018 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Počas trvania väzby bol sťažovateľ vypočutý, boli vypočutí utajení svedkovia a ďalší svedkovia. Orgány činné v trestnom konaní zaslali žiadosť o právnu pomoc na Ukrajinu a do Ruska na účely vypočutia ďalších svedkov. Žiadosti sa týkali výsluchu svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sa mali podľa výpovede utajených svedkov nachádzať v čase skutku vo vozidle. Dňa 21. novembra 2018 bol sťažovateľ prepustený z väzby

na slobodu, bola prijatá peňažná záruka vo výške 5 000 eur a sťažovateľovi bol stanovený dohľad probačného a mediačného úradníka. Výsledkom žiadostí o právnu pomoc bolo, že sa nepodarilo zabezpečiť osoby [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Na základe uvedeného bolo po týchto osobách vyhlásené pátranie. Ich pobyt a pohyb nie je známy a nebolo možné vykonať ich výsluch ako svedkov, pričom práve [REDAKOVANÉ] sa podľa výpovede utajeného svedka mal nachádzať na mieste činu vo vozidle, v ktorom došlo k usmrteniu poškodeného. Následne vyšetrovateľ 13. júla 2020 opäť prerušil trestné stíhanie. Uznesením z 19. júna 2025 vyšetrovateľ opäť pokračoval v trestnom stíhaní (posudzované obdobie iv), pričom reagoval na pokyn prokurátora, ktorý považoval za potrebné pokračovať v trestnom stíhaní, aby bolo možné rozhodnúť o žiadosti sťažovateľa o zrušenie uloženého dohľadu probačného a mediačného úradníka. Prokurátor v prípise z 25. júna 2025 oznámil, že nevyhovel žiadosti o zrušenie obmedzení a povinností sťažovateľa a žiadosť postúpil na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie. Mestský súd Bratislava I nariadil termín výsluchu v uvedenej veci na 10. november 2025.

31. Vychádzajúc zo všetkých týchto okolností, ústavný súd dospel k záveru, že vyšetrovateľ postupoval v posudzovaných obdobiach primerane a bez zjavných prietáhov vo veci. Vzhľadom na povahu veci a správanie sťažovateľa (bod 30 tohto odôvodnenia) bolo potrebné pri posudzovaní postupu vyšetrovateľa zohľadniť, že dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená opakovaním jeho prerušením práve pre neprítomnosť sťažovateľa a tiež z dôvodu neprítomnosti dôležitých svedkov, resp. nemožnosti ich vypočutia ani prostredníctvom žiadostí o právnu pomoc.

32. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd neidentifikoval neefektívny postup alebo nečinnosť vyšetrovateľa v napadnutom konaní v posudzovaných obdobiach v takej intenzite, ktorá by mala za následok porušenie označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

33. Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu